

Timotheus - Studii și Cercetări Teologice

**Institutul Teologic Creștin după Evanghelie „Timotheus”
din București**

Timotheus
Studii și Cercetări Teologice

EDITURA UNIVERSITARĂ

Editor General / Editor in Chief:

Dr. Marcel GHITĂ

Colegiu de Redacție / Editorial Board:

Dr. Pavel CHIRIȚESCU

Dr. Elisei RUSU

Dr. Dr. Ioan-Gheorghe ROTARU

Dr. Ieremia RUSU

Dr. Gheorghe DRAGOMAN

DI. Daniel IOSUB

Director - Responsabil de număr / Director:

Dr. Ieremia RUSU

Consiliu Științific / Board of Reference:

Dr. John FISH III – Emmaus Bible College, IO, USA

Dr. William WHARTON – Wheaton College, IL, USA

Dr. Dr. Ștefan BRATOSIN – Université Paul Valéry de Montpellier 3, France

Dr. Mihaela-Alexandra TUDOR-BRATOSIN – Université Paul Valéry de
Montpellier 3, France

Mr. William COYLE – President Stewards Ministries, USA

Tehnoredactor / Graphic Design: Daniela-Aurelia LEONTE

**Redacția: Institutul Teologic Creștin după Evanghelie „Timotheus” din
București**

Str. Episcopul Radu nr. 53-55, Sector 2, București

Telefon: 021-210.96.73. E-mail: revista.timotheus@gmail.com

© **Institutul Teologic Creștin după Evanghelie „Timotheus” din București**

Responsabilitatea pentru conținutul materialelor publicate, pentru ideile prezentate, cât și pentru forma de exprimare a acestora, revine în exclusivitate autorilor.

Ideile prezentate în articolele sau recenziile publicate în revista *Timotheus - Studii și Cercetări Teologice*, nu reprezintă în mod expres poziția și gândirea Institutului Teologic Creștin după Evanghelie „Timotheus” din București.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României Timotheus – Studii și Cercetări Teologice / - București: Editura Universitară, 2015 ISSN: 2393 – 0322
--

Editura Universitară, Bd. Nicolae Bălcescu nr. 27-33, sect.1, București.

Vol. 2 Nr. 1/ 2015

Timotheus – Studii și Cercetări Teologice

CUPRINS / CONTENT

IEREMIA RUSU, Principii de colaborare între Bisericile Creștine după Evanghelie din România / <i>Principles of Cooperation between Romanian Open Brethren Churches</i>	9
JOHN H. FISH III, The Life of the Local Church. The Ministry of the Church / <i>Viața Bisericii Locale. Slujirea Bisericii</i>	21
VALENTIN TEODORESCU, C. S. Lewis despre „riscul real ce testează realitatea credinței”: O perspectivă critică / <i>C. S. Lewis on „the Real Risk that Tests the Reality of a Belief”: A Critical Approach</i>	31
IOAN GHEORGHE ROTARU, Aspecte ale libertății religioase și prevederile Pravilei lui Matei Basarab / <i>Aspects of Religious Freedom and the Provisions of Matei Basarab’s Code</i>	39
LUCA SAMUEL LEONTE, Rolul Bibliei în edificarea spirituală a Bisericii prin Școala Duminicală / <i>The Role of the Bible in the Spiritual Growth of the Church through Sunday School</i>	75
CRISTIAN CARAMAN, Formele de expresie ale muzicii protestante / <i>Forms of Expression in Protestant Music</i>	91
TIMOTEI RUSU, Vechiul Testament – Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu / <i>Old Testament – The Inspired Word of God</i>	107
SORIN BĂDRĂGAN, Aspectele principale ale dezvoltării doctrinei despre Trinitate în primele cinci secole ale gândirii creștine / <i>The Main Aspects of the Development of the Doctrine of the Trinity in the First Five Centuries of Christian Thought</i>	119
ELISEI RUSU, Presbiterul - dezvoltarea abilităților spirituale / <i>The Elder— Developing His Spiritual Skills</i>	129
GHEORGHE DRAGOMAN, Tipuri de grupuri mici. Avantaje și dezavantaje / <i>Types of Small Groups. Advantages and Disadvantages</i>	143
ANDREI RUSU, Aplicarea în predicare / <i>Use of Application in Preaching</i>	155
MARIUS NECHITA, Modalități de implicare a Bisericii în asistarea și îngrijirea bolnavilor / <i>Ways of Involvement of the Church in Assistance and Nursing the Ill (People)</i>	167
IEREMIA RUSU, Responsabilitatea membrilor bisericii față de presbiteri / <i>Responsibilities of the Church Members for the Elders</i>	177
LUCA SAMUEL LEONTE, Viața de rugăciune a presbiterului după modelul Domnului Isus / <i>How Should Elders Pray According to Jesus?</i>	191

PRINCIPII DE COLABORARE ÎNTRE BISERICILE CREȘTINE DUPĂ EVANGHELIE DIN ROMÂNIA

Ieremia RUSU

Lect. univ. dr.

*Institutul Teologic Creștin după Evanghelie „Timotheus” din București
e-mail: ieremiar@gmail.com*

Abstract

From their foundation, Open Brethren Churches have applied the principle of autonomy of the local church. However, the churches in Romania did not work independent, as it happened often in the Brethren Movement worldwide, because the Brethren in Romania have applied also the principle of interdependence, of cooperation between assemblies.

Keywords: *Brethren, autonomy, interdependence, church government, denomination.*

Introducere

Bisericile Creștine după Evanghelie din România au colaborat unele cu altele pe principiul autonomiei și al interdependenței, de la înființarea lor în anul 1899 și până în prezent. Creștinii după Evanghelie nu au acceptat subordonarea bisericii locale sub o autoritate ecleziastică externă bisericii locale, dar au respins și ideea de independență a bisericii locale.

În acest articol vor fi analizate cele două principii, autonomia și interdependența Bisericilor Creștine după Evanghelie din România. Acestea sunt principii care au fost promovate și în statutele acestui grup de biserică, autorul acestui articol fiind membru în comisia de redactare a Statutului începând cu anul 1990.

1. Autonomia bisericii locale

Creștinii după Evanghelie din România sunt parte a Mișcării Fraților la nivel mondial care, încă de la apariția ei, a adoptat principiul autonomiei bisericii locale. În bisericile din Marea Britanie, autonomia a fost accentuată până la independență, ceea ce le-a atras și numele de „Frații Independenți”, alături de denumirea consacrată de „Frați

Deschiși”, în contrast cu ramura care s-a desprins din această mișcare sub influența lui John Nelson Darby, și care a fost numită „Frații Exclusiviști”. Autorul Roger Shuff prezintă această caracteristică astfel: „Trăsătura definitorie a vieții eclesiale a Fraților Independenți, în contrast cu Frații Exclusiviști, a fost insistența absolută asupra principiului autonomiei complete a fiecărei biserici locale”¹. În analiza sa, Shuff consideră că Frații au insistat pe autonomia bisericii locale deoarece mișcarea s-a născut prin respingerea organizațiilor confesionale de la începutul secolului al XIX-lea:

Un anti-denominaționalism viguros a fost moștenit din primii ani ai mișcării și a luat forma respingerii oricărei etichete denominaționale, a administrării centralizate și a tuturor formelor de structuri denominaționale, cum ar fi ordinarea de slujitori ai Bisericii.²

Aceste caracteristici ale Mișcării Fraților din Marea Britanie se regăsesc și în Bisericile Creștine după Evanghelie din România, dar ele nu au dus la independența bisericilor locale, deoarece misionarii provenind din Adunările Fraților Liberi din Elveția, care au fondat Bisericile Creștine după Evanghelie din România, au păstrat unitatea doctrinară și colaborarea dintre biserici.

În conducerea congregațională, autonomia bisericii locale este un principiu fundamental. La baza autonomiei stau mai multe învățături din Noul Testament. În primul rând, doctrina preoției universale (1 Petru 2:5, 9), care învață că toți credincioșii au slujba de preoți ai lui Dumnezeu. Un alt principiu este faptul că, în bisericile mature, membrii sunt implicați în alegerea conducătorilor lor. Astfel, creștinii din Ierusalim și-au ales diaconii în baza criteriilor stabilite de către apostoli (Fapte 6:1-5). În bisericile nou-întemeiate, conducătorii au fost stabiliți de către misionarii care le-au fondat, dar tot pe baza criteriilor stabilite de către apostoli (cf. 1 Timotei 3:1-13; Tit 1:5-9). Ulterior, aceste pasaje biblice au stat la baza selectării conducătorilor în bisericile nou-testamentare.

Un alt motiv pentru care s-a promovat principiul autonomiei bisericii locale este faptul că, în Noul Testament, toți membrii bisericii erau implicați în luarea deciziilor importante, ca oameni născuți din nou, având Duhul Sfânt în ei (1 Corinteni 6:19; 1 Ioan 2:27). Or implicarea membrilor în luarea deciziilor în biserică locală exclude existența unei

¹ Roger SHUFF, *Searching for the True Church: Brethren and Evangelicals in Mid-Twentieth-Century England*, Paternoster, Milton Keynes, UK, 2005, p. 11.

²*Ibidem*, p. 10.

autorități eclesiastice ierarhic superioară, care să decidă în problemele unei comunități locale. Astfel, decizia despre circumcizie s-a luat în biserica din Ierusalim în urma unei dezbateri la care au participat toți membrii (Fapte 15:25). Biserica locală trimitea lucrători în alte biserici: Barnaba în Fapte 14:27; Pavel și Barnaba în Fapte 15:2; Tit în 2 Corinteni 8:19. Bisericile locale decideau să îi primească pe lucrătorii din alte biserici, după cum scrie în Fapte 15:4: „Când au ajuns la Ierusalim, au fost primiți de Biserică, de apostoli și de presbiteri, și au istorisit tot ce făcuse Dumnezeu prin ei.” În Noul Testament, Domnul Isus a învățat că toți membrii bisericii trebuie să fie implicați, ca ultim nivel, în disciplinarea celui care a păcătuit (Matei 18:15-20). Apostolii au practicat această învățătură, implicând biserica în disciplinarea membrilor care au păcătuit (1 Corinteni 5:12; 2 Corinteni 2:6-8; 2 Tesaloniceni 3:14).

Deoarece autonomia bisericii locale este definită diferit de la un grup de biserici la altul, în cele ce urmează studiul se va concentra pe definirea autonomiei biblice. Teologul Millar J. Erickson, apologet al conducerii congregaționale, definește astfel autonomia bisericii locale:

Principiul autonomiei înseamnă că fiecare biserică locală se conduce singură. [...] Conceptul de democrație înseamnă că autoritatea din cadrul congregației individuale este în mâna membrilor individuali. În cazul acesta se pune un mare accent pe preoția tuturor credincioșilor.³

Erickson consideră că membrii bisericii trebuie consultați în orice problemă esențială, deciziile luându-se prin vot. El scrie că relația bisericii locale cu alte adunări se stabilește în mod voluntar: „o congregație poate intra în anumite relații de cooperare cu altele, dar acestea sunt de o natură strict voluntară”⁴. Erickson are o concepție echilibrată despre autonomie, dar ea este influențată de sistemul politic popular în prezent, democrația, deoarece el promovează luarea deciziilor prin votul membrilor.

Profesorul Paul Enns definește autonomia în termeni specifici independenței. El scrie: „O biserică congregațională este autonomă în sensul că nici o autoritate din afara bisericii locale nu are nici o putere asupra acesteia.”⁵

³Millard J. ERICKSON, *Teologie creștină*, Vol. 3, Editura Cartea Creștină, Oradea, 1998, pp. 260-261.

⁴*Ibidem*, p. 260.

⁵Paul ENNS, *Manual Teologic*, Editura Casa Cărții, Oradea, 2005, p. 360.

O definiție succintă, dar clară și utilă a autonomiei, în concepția creștinilor după Evanghelie, este următoarea: „Autonomia este autoguvernarea bisericii locale, în contextul coparticipării cu celelalte biserici”.⁶ Prin aceasta se exprimă faptul că Bisericile Creștine după Evanghelie evită cele două extreme nebiblice: independența, respectiv controlul ierarhic ecleziastic exterior bisericii locale.

În perioada interbelică, când se definea poziția Bisericilor Creștine după Evanghelie cu privire la autonomie și cooperare, Paul Perret, unul dintre misionarii elvețieni stabilit în România, scria în anul 1931:

Cuvântul lui Dumnezeu nu ne vorbește nicăieri de o organizație sau uniune, sau federație a adunărilor între ele. O asemenea uniune sau organizație nu poate exista fără o autoritate centrală, lucru care nu este în armonie cu Cuvântul lui Dumnezeu, căci răpește bisericii locale libertatea și răspunderea ei, împiedicând astfel deplina ei dezvoltare. Dar, lucru încă mai însemnat, o asemenea organizație va trebui să ia asupra-și, mai devreme sau mai târziu, unele atribuții pe cari singur Domnul, ca Capul Bisericii sale, le poate îndeplini. De aceea, fraților, să ținem la atârnarea noastră de Domnul ca bun de mare preț.⁷

Respingerea unei organizații care să conducă spiritual bisericile locale are la bază învățătura biblică că Domnul Isus este Capul Bisericii⁸ universale și al bisericilor locale. Într-un *Memoriu* înaintat Ministerului Cultelor, a Instrucțiunii Publice și a Ministerului de Interne în anul 1930, creștinii după Evanghelie prezintă principiul autonomiei astfel: „Adunările noastre nu atârnă în nicio privință de vreo organizație sau denominațiune religioasă din țară sau din străinătate”.⁹ Iar în ceea ce privește conducerea, în *Memoriu* se specifică: „Fiecare adunare se conduce prin ea însăși. Adunările sunt legate între ele prin dragostea creștină, aceeași credință și învățătura Bibliei”.¹⁰

⁶ Ieremia RUSU, *Cine sunt creștinii după Evanghelie?: Curențe teologice care au influențat doctrinele specifice ale Bisericilor Creștine după Evanghelie din România în perioada interbelică și comunistă*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2011, p. 250.

⁷ Paul P[ERRET], „Rânduiala în adunările Domnului”, *Creștinul*, Nr. 3, An 1931, București, pp. 1-5.

⁸ În acest articol, când se face referire la Biserica universală, cuvântul „biserica” se scrie cu majusculă, iar când se face referire la biserica locală se scrie cu minusculă.

⁹ *Memoriu: Expunerea credinței și învățăturai creștinilor după Evanghelie din România*, Ediția a II-a prelucrată, Tipografia Românească, Ploiești, 1930, p. 13.

¹⁰ *Ibidem*, pp. 7-8.

În perioada comunistă, statul totalitar a încercat mulți ani să controleze Bisericile Creștine după Evanghelie, dar principiul autonomiei i-a împiedicat. De aceea, au încercat să transforme forul central național, Uniunea Creștină după Evanghelie, dintr-un organ de reprezentare a bisericilor într-unul de control. După lupte aprige, la sfârșitul anilor 1960 și începutul anilor 1970, Uniunea a devenit mai degrabă un organ de control din partea statului totalitar, decât unul de reprezentare a creștinilor după Evanghelie în fața autorităților.¹¹

Bisericile Creștine după Evanghelie însă nu au acceptat încălcarea principiului autonomiei, chiar dacă forul central impunea aceasta. De aceea, de îndată ce libertatea religioasă a fost reinstaurată în România prin evenimentele din decembrie 1989, creștinii după Evanghelie au restabilit principiul biblic al autonomiei bisericii locale, restricționat de comuniști. În data de 2 ianuarie 1990, la Ploiești, a avut loc o Conferință Generală a creștinilor după Evanghelie, convocată în mod extraordinar pentru reorganizarea cultului după principiile biblice care fuseseră încălcate abuziv de autoritățile comuniste. Autorul acestui articol a fost prezent la acea întrunire asigurând, alături de alți creștini din Adunarea din Ploiești, logistica necesară Conferinței. Într-un articol, Dr. Silviu Cioată, primul președinte al Cultului Creștin după Evanghelie ales după Revoluție, a scris:

Până în 1989 conducerea Uniunii noastre a avut și slăbiciuni dar a avut și putere de la Domnul ca să reziste, mai mult decât alții. Slavă lui Dumnezeu! În 2 ianuarie 1990 ne-am adunat la Ploiești din toate părțile țării ca să punem la punct noua strategie în noile condiții de libertate și democrație – care au atât părți bune cât și părți rele. Atunci ne-am hotărât să ușurăm din sarcinile uniunii și să transferăm multe din ele spre Sfaturile zonale și adunări, acestea cunoscând mai bine situația decât centru.¹²

Astfel, descentralizarea cultică a adus o libertate benefică bisericilor locale. În această Conferință Generală s-a hotărât și elaborarea unui nou statut care să asigure funcționarea bisericilor în acord cu învățătura Sfintei Scripturi. În Procesul Verbal scrie:

S-a luat hotărârea ca să se elaboreze un proiect de Statut pe baza propunerilor ce vor fi făcute din Adunări, care apoi va fi prezentat forului de conducere a țării ca platformă a programului

¹¹ RUSU, *Cine sunt creștinii după Evanghelie?*, pp. 233-240.

¹² Silviu CIOATĂ, „De ce Uniunea?”, *Calea Credinței*, Martie-Aprilie 1994, București, pp. 3-5.

activității noastre viitoare. [...] Între alte prevederi Statutul va menționa că Adunările Locale sunt autonome însă încadrate într-o Uniune de Sfat de frați pe țară.¹³

În toate *Statutele* adoptate în anii care au urmat, principiul biblic al autonomiei bisericii locale a fost afirmat explicit. În *Statutul* actual, în art. 9, se afirmă atât autonomia bisericilor locale, cât și colaborarea dintre acestea: „Biserica locală este autonomă, în condițiile Mărturisirii de Credință și ale prezentului statut. Ea se află în raporturi de egalitate cu celelalte biserici locale și se poate asocia pentru proiecte comune cu acestea”.¹⁴

Astfel, Bisericile Creștine după Evanghelie au evitat atât controlul ecleziastic nebiblic, cât și extrema independenței, promovând colaborarea între adunările locale, după cum rezultă și din studiul care urmează.

2. Interdependența bisericilor locale

Principiul interdependenței bisericilor locale se bazează pe mai multe învățături biblice. În primul rând, faptul că Biserica este Trupul Domnului Isus, aceasta se manifestă și prin colaborarea dintre bisericile locale, al căror Cap este Hristos Domnul. Astfel, o biserică locală nu poate fi independentă, deoarece ea face parte din Biserica universală. Ideea de independență absolută este diabolică, deoarece primul „independent” din lume a fost Satan, care s-a răzvrătit împotriva lui Dumnezeu. Relațiile voluntare dintre bisericile locale sunt astfel o manifestare a unității copiilor lui Dumnezeu în Domnul Hristos, stabilite sub călăuzirea Duhului Sfânt, și nicidecum prin constrângere externă.

Grija de a respinge orice autoritate ecleziastică ierarhic superioară bisericii locale este completată însă de relațiile spirituale și organizatorice pe care le aveau bisericile unele cu altele. Paul Perret prezintă această poziție echilibrată a creștinilor după Evanghelie astfel:

Dacă Sfânta Scriptură nu ne arată că ar fi fost între bisericile Domnului din timpul apostolilor vre-un fel de organizație, ea ne vorbește însă cu prisosință despre strânsa și binecuvântata legătură de iubire care exista între ele. Legătura aceasta atât de

¹³ „Proces Verbal Conferința Generală a fraților din 2 ianuarie 1990”, *Arhiva BCER-UBCE*, București, Nr. 1 din 3 ianuarie 1990, f.1.

¹⁴ *Statutul de organizare și funcționare al Bisericii Creștine după Evanghelie din România – Uniunea Bisericilor Creștine după Evanghelie din România*, H.G. Nr. 897 din 20 august 2008, Monitorul Oficial al României Nr. 638 / 2008, Art. 9.

scumpă era întreținută și păstrată prin vizite, prin epistole și printr'o lucrare comună la înaintarea Evangheliei.¹⁵

Aceste trei activități nou-testamentare au stat la baza interdependenței dintre bisericile locale: vizite între biserici, publicații creștine și lucrare comună de vestirea Evangheliei. Ca și în biserica primară, adunările creștine după Evanghelie au păstrat unitatea, dragostea și colaborarea în diferite lucrări. Bisericile organizau conferințe regionale și naționale, prin care se păstra unitatea doctrinară între creștinii după Evanghelie.

Un factor care a dus la conlucrarea dintre biserici a fost și creșterea rapidă a acestei mișcări la începutul secolului al XX-lea, astfel încât colaborarea între adunări a devenit o necesitate vitală pentru bisericile nou înființate. Gheorghe Oprea relatează modul în care a fost întemeiată biserica din Iași de către credincioșii din București și Ploiești. El consemnează:

Împrăștiati și îndepărtați de capitală și din alte locuri din cauza războiului, un grup de câțiva frați, mobilizați pe front ca Grigore Constantinescu, ca ostași în termen, David Teodorescu, Oprea Gheorghe Teodorescu și Florea Moisescu, ca și refugiații Giuroiu Constantin, din București, Vasile Ionescu cu soția Alexandrina, din Ploiești, frați tineri și plini de râvnă pentru Evanghelie, se regăsiseră la Iași, și s-au pus la dispoziția Domnului și lucrării Sale. Aceasta, a fost o mare binecuvântare și mântuire, pentru un mare număr de suflete.¹⁶

Biserica din Iași a devenit, la rândul ei, o biserică misionară, întemeind multe biserici în partea de nord a Moldovei. În tot acest timp, ea a continuat să aibă o relație spirituală specială cu bisericile „mamă”, cele din București și Ploiești.

Creștinii după Evanghelie din România, ca parte a Mișcării Fraților Deschiși, aveau relații bune cu bisericile din alte denominațiuni, care predicau mântuirea prin credința în Domnul Isus. Învățătura pe care o dădeau presbiterii este prezentată și într-un articol de către Paul Perret, care scria:

Să nu uităm niciodată că toți credincioșii fără deosebire fac parte din Trupul lui Hristos, că El îi iubește pe toți și îi recunoaște pe toți. Atâta vreme cât vom privi adunarea din care facem parte ca

¹⁵P[ERRET], „Rânduiala în adunările Domnului”, pp. 1-5.

¹⁶Gheorghe OPREA și Marin IONESCU, *Istoria Adunărilor Creștine după Evanghelie din România: Partea I*, Litografiat, Uniunea Comunităților Creștine după Evanghelie, București, 1994, p. 25.

fiind o părticică sau o arătare a Bisericii universale a lui Hristos, vom fi feriți de un spirit sectar.¹⁷

Creștinii după Evanghelie, ca de altfel și celelalte culte evanghelice, nu au învățat că mântuirea o dă bisericile lor, ci că mântuirea este oferită exclusiv de Domnul Isus Hristos, celor care vin la El cu pocăință și credință. Astfel, creștinii după Evanghelie erau învățați să respingă sectarismul. Conducătorii Mișcării Fraților din România căutau să evite trei extreme: supracentralizarea, lipsa de legătură dintre bisericile locale și spiritul sectar.

La nivel central, a fost o organizare cultică, dar aceasta nu a fost niciodată acceptată ca o ierarhie spirituală, ci ca o organizare juridică cu scop de reprezentare în fața autorităților statului. Reprezentanții la nivel național se numeau „delegați” și nu „președinți”, „vicepreședinți” sau „secretari generali”, așa cum era la alte culte din România. Aceasta tocmai pentru a evita ideea de autoritate ecleziastică. Adunările Creștine după Evanghelie s-au prezentat autorităților române, prin *Memoriul* din anul 1930, astfel:

Pentru felurite nevoi ale adunărilor noastre, ele desemnează împreună, din sânul lor, o delegație de frați, alcătuită din trei membri și un membru supleant. Această delegație este aleasă în conferința tuturor adunărilor din țară, ca să reprezinte interesele adunărilor noastre pe lângă Autoritățile superioare”.¹⁸

Frații din Delegație nu puteau exercita o autoritate spirituală asupra bisericilor locale, care funcționau autonom. Asocierea bisericilor locale la nivel zonal sau național s-a făcut doar pentru realizarea proiectelor comune, care depășesc capacitatea unei singure biserici. Printre proiectele dezvoltate la nivel național se numără următoarele: reprezentarea în fața autorităților statului prin Uniunea Creștină după Evanghelie, menținerea unității doctrinare prin elaborarea *Statutului* și a *Mărturisirii de credință*, Institutul Teologic Creștin după Evanghelie Timotheus din București, susținerea financiară a unor evangheliști și învățători. La nivel zonal s-au dezvoltat școli de misiune, instituții de caritate și alte lucrări.

Principiul autonomiei și al interdependenței între bisericile locale este stipulat în *Statutul* actual din articolul 67:

(1) Uniunea Creștină după Evanghelie este organul național de reprezentare a intereselor BCE - UBCER și un mijloc de slujire și

¹⁷P[ERRET], „Rânduiala în adunările Domnului”, pp. 1-5.

¹⁸*Memoriu: Expunerea credinței*, p. 14.

asistență acordată bisericilor creștine după Evanghelie locale și celorlalte părți componente ale BCE - UBCER. (2) Uniunea Creștină după Evanghelie nu este ierarhie ecleziastică.

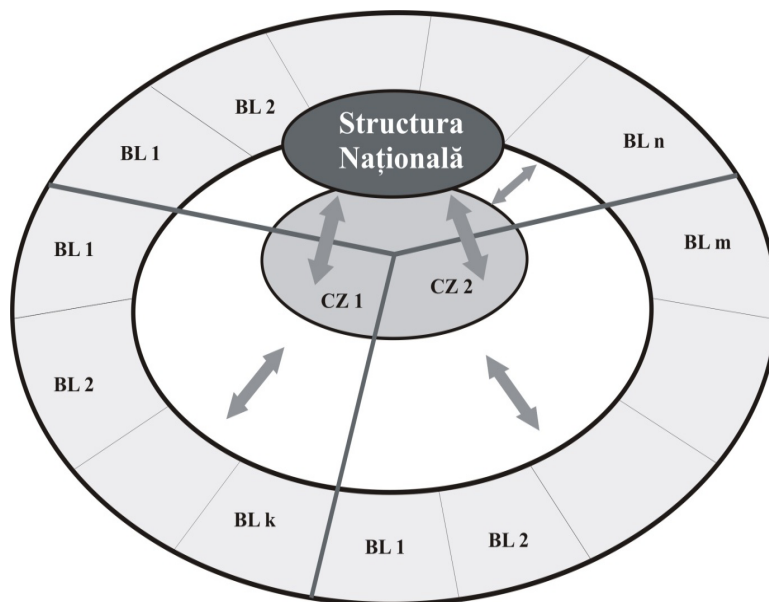
În mod corect, în acest *Statut*, se precizează că Uniunea este organul de reprezentare și de asistare a bisericilor locale și nu organul de conducere și control al acestora, așa cum doreau în trecut autoritățile statului comunist.

În Mișcarea internațională a Fraților, în țările foste comuniste există o organizare cultică, în timp ce, în celelalte țări, nu există o structură cultică dezvoltată, deși bisericile colaborează voluntar pentru realizarea diferitelor proiecte și pentru reprezentarea în fața statului. În România, creștinii după Evanghelie au aplicat principiile nou-testamentare de conducere în bisericile locale, ca parte a Bisericii universale, care este Trupul Domnului Isus Hristos, un organism spiritual etern.

În celelalte structuri cultice însă, Comunitatea Zonală și Uniunea Creștină după Evanghelie, s-au aplicat principiile democratice: alegeri periodice, vot, reprezentare în aceste foruri pe baza numărului de membri și altele. Aceste structuri cultice sunt doar organizații, nu și organism spiritual, create cu scopul de a sluji bisericile locale în îndeplinirea unor proiecte la nivel zonal sau național. În diagrama de mai jos se constată că structurile organizatorice se sprijină pe bisericile locale, acestea putând exista și fără această formă de organizare.¹⁹

Comunitatea Zonală are în componența ei Adunarea Generală a Zonei, care este forul suprem de conducere și Comitetul Zonal. Uniunea Creștină după Evanghelie are în structura ei: Conferința Națională, Consiliul Național și Comitetul Executiv. Forul suprem este Conferința Națională, iar Consiliul Național este, într-un sens forul legislativ. Comitetul executiv este subordonat Consiliului Național și duce la îndeplinire sarcinile trasate de către acesta și de către Conferința Națională. Aceste organizații au fost create de bisericile locale și sunt subordonate acestora, fiind menite să coordoneze eforturile bisericilor în realizarea unor proiecte comune.

¹⁹ Această diagramă a fost creată de autorul acestui articol în luna mai a anului 2007, pe când lucra în comisia de redactare a Statutului, după intrarea în vigoare a Legii nr. 489/2006 privind libertatea religioasă și regimul general al cultelor Publicată în Monitorul oficial Partea I, nr. 11/8.01.2007. Fiind adoptată de către comisie, această diagramă a stat la baza modelării structurii cultice a Bisericilor Creștine după Evanghelie din România. Ea a fost publicată și în cartea RUSU, *Cine sunt creștinii după Evanghelie?*, p. 251.

BL = Biserica Locală
CZ = Comunitatea Zonală

Diagrama 1. Organizarea cultică a bisericilor locale autonome

Bisericile Creștine după Evanghelie colaborează unele cu altele în cadrul structurilor cultice, dar și prin relații stabilite de biserici unele cu altele, ca manifestare a unității Trupului Domnului Hristos. Creștinii după Evanghelie colaborează și cu biserici din alte culte evanghelice din România, fiind chiar membri fondatori ai Alianței Evanghelice din România. Colaborarea între biserici nu se limitează doar la nivelul țării, ea manifestându-se și prin relații cu biserici din alte țări.

Concluzie

Bisericile Creștine după Evanghelie din România aplică principiul biblic al autonomiei bisericii locale, în contextul cooperării și al interdependenței dintre biserici. Ele au creat structuri organizatorice la nivel zonal și național, care să le sprijine activitatea și să le coordoneze eforturile în realizarea unor proiecte comune.

Respectarea celor două principii, autonomia și interdependența, presupune un efort de a păstra echilibrul între cele două, veghind

permanent ca bisericile locale să nu cadă în extremele nebiblice: ierarhia ecleziastică, independența, sau sectarismul.

Bibliografie

- *BIBLIA*
- CIOATĂ, Silviu , „De ce Uniunea?”, *Calea Credinței*, Martie-Aprilie 1994, București.
- ENNS, Paul, *Manual Teologic*, Editura Casa Cărții, Oradea, 2005.
- ERICKSON, Millard J., *Teologie creștină*, Vol. 1-3, Editura Cartea Creștină, Oradea, 1998.
- *Memoriu: Expunerea credinței și învățăturei creștinilor după Evanghelie din România*, Ediția a II-a prelucrată, Tipografia Românească, Ploiești, 1930.
- OPREA, Gheorghe și Marin IONESCU, *Istoria Adunărilor Creștine după Evanghelie din România: Partea I*, Litografiat, Uniunea Comunităților Creștine după Evanghelie, București, 1994.
- PERRET, Paul, „Rânduiala în adunările Domnului”, *Creștinul*, Nr. 3, An 1931, București, pp. 1-5.
- „Proces Verbal Conferința Generală a fraților din 2 ianuarie 1990”, *Arhiva BCER-UBCE*, București, Nr. 1 din 3 ianuarie 1990.
- RUSU, Ieremia, *Cine sunt creștinii după Evanghelie?: Curente teologice care au influențat doctrinele specifice ale Bisericilor Creștine după Evgahelie din România în perioada interbelică și comunistă*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2011.
- SHUFF, Roger, *Searching for the True Church: Brethren and Evangelicals in Mid-Twentieth-Century England*, Paternoster, Milton Keynes, UK, 2005.
- *Statutul de organizare și funcționare al Bisericii Creștine după Evanghelie din România – Uniunea Bisericilor Creștine după Evanghelie din România*, H.G. Nr. 897 din 20 august 2008, Monitorul Oficial al României Nr. 638 / 2008.

